

ALOIS JIRÁSEK
Na dvore vévodském.
ROMÁN.

XXIV.
Shledání.

Sotva že půl hodinky minulo, stannl "slepý mládenec" před svým domkem. V ruce měl těžkou hůl, střešice byly pokryty bílým pračem, jenž se až i na punčochách tmavě barvy uložil.

Valentín Kochan dnes hezky kus cesty ušel. Prvo než dvéře otevřel a do síně vstoupil, oznámila mu sousedka, že tu byl již dvakráte mladý pán ze zámku, jenž s ním mluvíti si přal.

Musila jej "mládenec" popsat. Hádal, že to byl Hlasivec. Kdož jiný ze zámku by k němu přišel. Vstoupil do jížby, usedl si do staré lenošky a nevláknou se ani, přemýšlel. Byl tu dvakráte, věra a dnes ráno — neobvyklý, raní čas.

Zajisté se něco přihodilo a žádal o radu nebo přispění. Valentín se na sebe mrzel, že se opět po svém obyčeji do vši zatoulal, ale myslil, že Antonín dosud v Ratibořicích — a pak nebylo to nadarmo.

Zajisté něco důležitého, vždyť přijel dříve, než mu byl psal. "Mládenec" přecházel zamyšleně tichou jížbou. Čelo jeho pokrylo se vráskami, zpod hustého, staženého obočí upíralo se chmurné oko v zem. — Pak jakoby se rozhodl.

"Tedy přece!" zamumlal a oprašoval si střešice, punčochy a klobouk. Za chvíli viděla sousedka, že "slepý mládenec" dům opět zavírá, odchází — a že, div divoucí, k zámku se ubírá, kdež ho nikdo dosud nespatrił.

Zdalo se, že mu cesta na zámek byla krušnou. Častěji stannv od-dychoval, až konečně prošel branou na prvním nádvoří se ocitl. Rozhlížel se, aby cestu k Hlasivce vi našel. Šel kolem přemovanýv sluha, kterého oklovil. Lokaj změřiv pohledem svým starosvětsky prostě oděného muže, odbyl jej mrzutě po německu, že nerozumí.

Okolo "slepeho mládence" se zajiškřilo. "Ó Jifiku kráľ! Na tvém hrade tvému jazyku nerozumějí!"

V tom přibohl se k němu Holub, jenž jej po česku pozdravil. Poznal "slepého mládenec" z vypravování Hlasivce. Hněd se dorozuměl.

"Tedy vy jste u mne byl a ne Hlasivec?"

"Přišel jsem v jeho jménu."

"Moh' bych s ním mluvit?"

"Teď je v vévodě a sotva se vrátí do poledne. Jedná se o důležitou věc. Ale pojedte, povím vám všechno."

Oba zamířili k stinnému stromofadi. Vrchol byl již záhy z rána na nohou a po osmé hodině odešel. Paní Scheibová za ním hledla, zpozorovala, že Arnoldi na něho u dveří čekal a že ku kanceláři zamířil.

Pak vstoupila k ní Eliška. "Tetínko," a zaměřela se. "Nemáte se," začala po chyvěce. "Vy nebudete, nesmíte za mne trpěti."

Scheibová na ni těžavě pohlédla. "Nechci tě nutit, ale považ. O mne, starou osobu, nejde, ale o tebe. Kdybch zemřela, kam se o brátíš?"

"Antonín mne neopustí," chtělo děvatš Fiel, zaměřela však tu myšlenku a dodala: "Jen o vás se strachuju, ale vám nemusí být ublíženo."

"Ty dobrá, vládné dítě. Světák!"

"Jen se nebaže."

V tom zavazet venku zvoněk. Šla otevřít.

Div se nelekla. Před ní stannl

stařec přišel tváře, zasmušilý, jednooký. Spatřiv dívku, okamžik na ni zkoumavě hleděl, pak se tážal, jedli pan vrchní doma. Když mu odpověděla, že už před chvíli odešel a že je nejspíše v kanceláři, chtěl odejít; ale jakoby se byl rozpyslíl, stannl a tážal se:

"Panno, vy jste neř vrchního?"

"Jsem."

"Jsem Valentín Kochan."

"Ó myslila jsem —"

"Tedy vám vypravoval —" a již si rozuměl.

"Panno, musím s panem vrchním mluvit, ale rád bych, dovolíte-li, nejprve s vámi několik slov o samotě pohovořil."

"Prosím, vstupte," a zavedla jej do druhého pokoje. Na to omluvil se, odhlédla k tetě, již udiveně krátce vše pověděla, žádaje o povolení.

Eliška se zaradovala, myslila, že starý Kochan jí nějakou zprávu od Antonína nese.

"Vím všecko," začal bez zatáček "slepý mládenec". Přitel Antonínův, Holub, mi všecko sdělil."

Eliška mlčela, dychtivě očekávala, že teď nějakou dobrou radu pronese.

"Kdyby pan vrchní nyní na vás žádal, abyste rozhodnutí své fekla, co byste mu odpověděla?"

Dívka váhala. Ohlédnuvši se kol, svěčila mu tichým hlasem, co zamýšlela, že se také naš spoléhala. Tvář starceova se na okamžik vyjasnila, ale pak dodal vážným hlasem:

"Jste mladá a nepovázíte dobře všechny obtíže. Vezmete-li s vrchním, budete dobře pojištěna na celý věk, budete žít v nádheře —"

"To vy mi radíte!"

"Tedy nehodláte svolit?"

"Nikdy!"

"Jste z jiných, panno, a dívka nevědná. Chcete-li mé rady dbát, tedy slyšte. Přižde-li váš strýc dopoledne, třeba kdyby teď hnedle, a ptal se vás, jak jste se rozhodla, fekněte, že svolujete. Nejděte se," pravil Kochan, vida, že udiveně k němu vzhledla. "Řekněte, že ano, buďte jista, že vás neopustíme. A pak," tu se tak divně, zlo-myslně usmál, "snad mu zajde chuť."

Eliška všemu tomu dobře nerozuměla.

"Tedy setrvejte; mám ještě cestu. Dnes večer bude vám volnějí."

Nežli se naděla, byl podivný "slepý mládenec" ten tam. Mluvil s takovou jistotou, tak byl přesvědčen. "Večer bude vám volnějí," což je tak moudré, že by direktora samého mohl převrátit?

V pracovně vévodské setkal se tou dobou Hlasivec se starým komorníkem.

"Toť všecko ošarováno, pane tajemníku!"

"Stalo se něco?"

"Dnes čekal jsem v divadle skoro do půlnoci, nikdo nepřišel. Od té doby, co jsem tu komornou stáhl, jsou jako hadi. Mrselo mne to dlouhá čekání. Ráno bylo ještě záhy, jdu kolem a podívám se jen tak náhodou do lože a vidím, tam čerstvou, pěknou kytili kopretin. Aha, to znamení, myslím si. Kdo jí odnese? Nechal jsem ji, jdu na obíhanou, a tu, pro nešťastnou náhodou, pan vévoda mne zavolal. Mluvil se mnou o chrtech, Ratibořicích, kam zejtra pojedou — a když jsem potom do lože přišel, kytilce zmizela a nikde po nikom ani té nejmenší stopy."

"Toť tajemno, a přece jasno,"

"Ovšem, jen máti důkazy —"

"Snad ji u někoho dnes uvidíme," usmál se Hlasivec. "Zajisté"

to nějaké znamení. Jeho výsost je zdůru?"

"Dávno již přistrojen."

"Jaké je míry?"

"Byl velmi vesel; on teď je neustále vesel," dodal mrzutě Stieglitz. "Od té doby —" a mávl rukou. — "Zdá se, že na Ratiboře se velmi těší. Připamatoval jsem ho, jak mi věra nařídil, že je dnes jednná o tom vašem návrhu. Zamračil se a tuze ho to netěšilo."

"Tak!" tážal se veselé Hlasivec, jenž naděje zavřít, že věvoila Petr, dnes do konferencí ehuť nemaje, ji odložil. Co dělá Jeho Výsost?"

"Krnul ehty." —

"Je poněkud záhy, ale proto přece, prosím, ohlaste mne."

Za chvíli na to stannl Antonín před vévodou, jenž v hebkém fauteuilu seděl, hledě černého ehtu k němu se lisajícím.

"Jak je v Ratibořicích?"

"Vše se výborně daří, Výsosti, a doufám, že slavnost bude důstojná."

"Proto jí ale neublížíme, pojedeme-li tam již zítra?"

"Některak, Výsosti."

"Víte-li snad už, proč jsem vás dal povolati?"

"Je mi celkem známo. Vaše Výsost ráčila poněm, aby o návrhu, který jsem již připravil, aby mohl vládné být předložen, znova bylo jednáno."

Vévoda odvrátil od tajemníka skoro rozpačité zrak.

"Ano, tak jest, o tak důležitou věc třeba důkladně uvažovat. Dá to starosti."

"Kdyby Vaše Výsost ráčila, možno tu záležitost zatím odložit," nabízel ochotně Hlasivec, dychtivě očekávaje jakou odpověď odbrzl.

"Ne, ne, pojednáme dnes, at je úplně po starosti."

Nastalo mlčení. Hlasivec byl sklamán. Doufal, že ještě času ziská; zatím donal nabýti důkazů proti Arnoldimu i vrchnímu. Teť poznal, že věvoilova vůle silně je ošerena, že vévodkyně zajisté očekáváje jakou odpověď odbrzl.

"Ne, ne, pojednáme dnes, at je úplně po starosti."

Nastalo mlčení. Hlasivec byl sklamán. Doufal, že ještě času ziská; zatím donal nabýti důkazů proti Arnoldimu i vrchnímu. Teť poznal, že věvoilova vůle silně je ošerena, že vévodkyně zajisté očekáváje jakou odpověď odbrzl.

"Jděte do zeleného sálu. Ostatní asi čekají."

Hlasivec na okamžik ještě stál, jakoby váhal, jakoby se k něčemu chtěl odhodlati. Když vévoda tážavě naš pohledl, rozhodl se.

"Výsosti, račte mně milostivě ještě několik slov dovoliti."

"Nuže?"

"Vaše Výsost ráčila býti ke mně tak milostivou, a mne vyzvatí, abych vždy mluvil upřímně. Činil jsem tak vždy a ehei tak nyní šinít. Jedná se dnes o návrh, který přízně došel. Vím, však najišto, že má mnoho protivníků, kteří všemožně usilují jej zmařití."

"Direktor," a vévoda se usmál.

"Ano, Výsosti, pan direktor především, jenž všelijakých společníků a pomocníků vyhledává, kteří by mu ku vznešené a mocné ochraně pomohli —"

"Koho myslíte?" tážal se překvapeně vévoda.

"Pan rada Arnoldi."

"Ah!" Zdalo se, že Petr byl nemile dotknut. Vzpomněl si na to, co mu vévodkyně o sečivosti Hlasivcové byla fekla.

"Ráčil jsem milostivě povídkou mou o tom šibalovi, jenž o máš tři-králové v Náchodě zplaval a pak učitelí plášč ukradl, vyslechnout a muš naříditi, abych oznámil, na-jde-li se stopa —"

"Co s tím?"

"Tu stopu, zdá se mi, že jsem našel, a jde at sem na zámek."

Na tváři Petrově jevilu se nomařle překvapení. Hlasivec krátce a sounou zopakoval onu událost, výtáhl z náprsní kapsy italský list, který v učitelově pokojičce byl našel a jal se ho čísti. Na vrchu byla francouzská adresa, z níž bylo čísti:

Eugen Arn...
... ..
Berlin.

Edání ulice neštělnou.

Uvnitř pak stálo italsky:

"V Praze, dne 2. pros. 1799.

Drahý Eugene!

Stáhjete, že máš mnoho mouze a duhů, a obáváš se, že tě do vězení uvřehnou. Divím se tomu, že tvá obvyklá fortuna nyní tobě tak málo svědčí. I nám se nedáří. Ten šlavěk, který byl šibal, opět se usadřvil. Koušně prozradil vše ošed méšoum, a přes všechnu opatřnost stábla politní společnost "u basu diest". Kavárnu náš zavřeli a málo jn zahnopodřeno.

Obchod zecla uvázl. Vrat se raději domů eo nejdříve. Hejtmanovi konečně přišli jsme na stopu, ale ještě ho nemáme. Všek se z toho dá něco vytěžit. Máry obličbil sobě starý gubernální rada, ale Máry si stěžuje, že je lakomý a prezentu neuť tak mnoho. Ostatně šaty mnoho —"

Dále nebylo možno čísti, leč jen tu a tam nějakou slabiku. Podpis byl úplně rozmazán.

"A z toho?"

"Výsost, list je datován v prosimci, v lednu o třech králich byl v Náchodě ten pobuda, jenž se za přibuzného slavného Bendy vydával. Na adrese stojí: Eugen Arn... snadno lze na Arnoldiho dopláti. Ovšem píše se pan rada "Giacomo", ale Eugena na Giacomo zaměnit není těžko. Učitel byl podobnosti pana rady s Bendou tak překvapen, že z počátku měl Arnoldiho za Bendu."

"A proč se nehlásil?"

"Dal se pomásti tím, poněvadž mu řečeno bylo, že pan rada je Vlach. Jmenovaný Benda vypravoval, že byl obnpen na kladských hraničech. Jisto jest, že z Pruska šel. Šel do Prahy, odkudž ten list je datován, a maloval učitelí, že povolán k jakémus vévodovi, jehož jméno Podhájský zapomněl. To bylo v lednu, a potom. Toho času byl jsem ještě v Praze, a zajiště bych se byl dověděl, že přibuzný slavného rodu Bendí je v Praze u některé vrchnosti. Ani mou známí, zpřevíce a hudebnici, kteří toho času v Praze meškali, o žádném Bendovi nevědí. Patřno, že učitel byl obelhán, jako i jméno "Benda" že nepravě bylo. Tento šlavěk byl v Náchodě v bídném, noštrém kabátě; v dubnu byl pan Arnoldi Vaš Výsosti přijat. Tenkrát objevil se poprvé u dvora v hudebním, přešivaném kabátě, patřně z hudebního pláště. Jde mi o to, kde strávil čas před dubnem. Dle jeho vlastního udání byl u člaské společnosti, ale ze zpřevíce a hercu pražských, kteří jsou tu na Náchodě, nikdo se muš nepamntuje."

"Jaké národností byl onen Benda?"

"Čech."

to nějaké znamení. Jeho výsost je zdůru?"

"Dávno již přistrojen."

"Jaké je míry?"

"Byl velmi vesel; on teď je neustále vesel," dodal mrzutě Stieglitz. "Od té doby —" a mávl rukou. — "Zdá se, že na Ratiboře se velmi těší. Připamatoval jsem ho, jak mi věra nařídil, že je dnes jednná o tom vašem návrhu. Zamračil se a tuze ho to netěšilo."

"Tak!" tážal se veselé Hlasivec, jenž naděje zavřít, že věvoila Petr, dnes do konferencí ehuť nemaje, ji odložil. Co dělá Jeho Výsost?"

"Krnul ehty." —

"Je poněkud záhy, ale proto přece, prosím, ohlaste mne."

Za chvíli na to stannl Antonín před vévodou, jenž v hebkém fauteuilu seděl, hledě černého ehtu k němu se lisajícím.

"Jak je v Ratibořicích?"

"Vše se výborně daří, Výsosti, a doufám, že slavnost bude důstojná."

"Proto jí ale neublížíme, pojedeme-li tam již zítra?"

"Některak, Výsosti."

"Víte-li snad už, proč jsem vás dal povolati?"

"Je mi celkem známo. Vaše Výsost ráčila poněm, aby o návrhu, který jsem již připravil, aby mohl vládné být předložen, znova bylo jednáno."

Vévoda odvrátil od tajemníka skoro rozpačité zrak.

"Ano, tak jest, o tak důležitou věc třeba důkladně uvažovat. Dá to starosti."

"Kdyby Vaše Výsost ráčila, možno tu záležitost zatím odložit," nabízel ochotně Hlasivec, dychtivě očekávaje jakou odpověď odbrzl.

"Ne, ne, pojednáme dnes, at je úplně po starosti."

Nastalo mlčení. Hlasivec byl sklamán. Doufal, že ještě času ziská; zatím donal nabýti důkazů proti Arnoldimu i vrchnímu. Teť poznal, že věvoilova vůle silně je ošerena, že vévodkyně zajisté očekáváje jakou odpověď odbrzl.

"Jděte do zeleného sálu. Ostatní asi čekají."

Hlasivec na okamžik ještě stál, jakoby váhal, jakoby se k něčemu chtěl odhodlati. Když vévoda tážavě naš pohledl, rozhodl se.

"Výsosti, račte mně milostivě ještě několik slov dovoliti."

"Nuže?"

"Vaše Výsost ráčila býti ke mně tak milostivou, a mne vyzvatí, abych vždy mluvil upřímně. Činil jsem tak vždy a ehei tak nyní šinít. Jedná se dnes o návrh, který přízně došel. Vím, však najišto, že má mnoho protivníků, kteří všemožně usilují jej zmařití."

"Direktor," a vévoda se usmál.

"Ano, Výsosti, pan direktor především, jenž všelijakých společníků a pomocníků vyhledává, kteří by mu ku vznešené a mocné ochraně pomohli —"

"Koho myslíte?" tážal se překvapeně vévoda.

"Pan rada Arnoldi."

"Ah!" Zdalo se, že Petr byl nemile dotknut. Vzpomněl si na to, co mu vévodkyně o sečivosti Hlasivcové byla fekla.

"Ráčil jsem milostivě povídkou mou o tom šibalovi, jenž o máš tři-králové v Náchodě zplaval a pak učitelí plášč ukradl, vyslechnout a muš naříditi, abych oznámil, na-jde-li se stopa —"

"Co s tím?"

"Tu stopu, zdá se mi, že jsem našel, a jde at sem na zámek."

Na tváři Petrově jevilu se nomařle překvapení. Hlasivec krátce a sounou zopakoval onu událost, výtáhl z náprsní kapsy italský list, který v učitelově pokojičce byl našel a jal se ho čísti. Na vrchu byla francouzská adresa, z níž bylo čísti:

Eugen Arn...
... ..
Berlin.

Edání ulice neštělnou.

Uvnitř pak stálo italsky:

"V Praze, dne 2. pros. 1799.

Drahý Eugene!

Stáhjete, že máš mnoho mouze a duhů, a obáváš se, že tě do vězení uvřehnou. Divím se tomu, že tvá obvyklá fortuna nyní tobě tak málo svědčí. I nám se nedáří. Ten šlavěk, který byl šibal, opět se usadřvil. Koušně prozradil vše ošed méšoum, a přes všechnu opatřnost stábla politní společnost "u basu diest". Kavárnu náš zavřeli a málo jn zahnopodřeno.

Obchod zecla uvázl. Vrat se raději domů eo nejdříve. Hejtmanovi konečně přišli jsme na stopu, ale ještě ho nemáme. Všek se z toho dá něco vytěžit. Máry obličbil sobě starý gubernální rada, ale Máry si stěžuje, že je lakomý a prezentu neuť tak mnoho. Ostatně šaty mnoho —"

Dále nebylo možno čísti, leč jen tu a tam nějakou slabiku. Podpis byl úplně rozmazán.

"A z toho?"

"Výsost, list je datován v prosimci, v lednu o třech králich byl v Náchodě ten pobuda, jenž se za přibuzného slavného Bendy vydával. Na adrese stojí: Eugen Arn... snadno lze na Arnoldiho dopláti. Ovšem píše se pan rada "Giacomo", ale Eugena na Giacomo zaměnit není těžko. Učitel byl podobnosti pana rady s Bendou tak překvapen, že z počátku měl Arnoldiho za Bendu."

"A proč se nehlásil?"

"Dal se pomásti tím, poněvadž mu řečeno bylo, že pan rada je Vlach. Jmenovaný Benda vypravoval, že byl obnpen na kladských hraničech. Jisto jest, že z Pruska šel. Šel do Prahy, odkudž ten list je datován, a maloval učitelí, že povolán k jakémus vévodovi, jehož jméno Podhájský zapomněl. To bylo v lednu, a potom. Toho času byl jsem ještě v Praze, a zajiště bych se byl dověděl, že přibuzný slavného rodu Bendí je v Praze u některé vrchnosti. Ani mou známí, zpřevíce a hudebnici, kteří toho času v Praze meškali, o žádném Bendovi nevědí. Patřno, že učitel byl obelhán, jako i jméno "Benda" že nepravě bylo. Tento šlavěk byl v Náchodě v bídném, noštrém kabátě; v dubnu byl pan Arnoldi Vaš Výsosti přijat. Tenkrát objevil se poprvé u dvora v hudebním, přešivaném kabátě, patřně z hudebního pláště. Jde mi o to, kde strávil čas před dubnem. Dle jeho vlastního udání byl u člaské společnosti, ale ze zpřevíce a hercu pražských, kteří jsou tu na Náchodě, nikdo se muš nepamntuje."

"Jaké národností byl onen Benda?"

"Čech."

to nějaké znamení. Jeho výsost je zdůru?"

"Dávno již přistrojen."

"Jaké je míry?"

"Byl velmi vesel; on teď je neustále vesel," dodal mrzutě Stieglitz. "Od té doby —" a mávl rukou. — "Zdá se, že na Ratiboře se velmi těší. Připamatoval jsem ho, jak mi věra nařídil, že je dnes jednná o tom vašem návrhu. Zamračil se a tuze ho to netěšilo."

"Tak!" tážal se veselé Hlasivec, jenž naděje zavřít, že věvoila Petr, dnes do konferencí ehuť nemaje, ji odložil. Co dělá Jeho Výsost?"

"Krnul ehty." —

"Je poněkud záhy, ale proto přece, prosím, ohlaste mne."

Za chvíli na to stannl Antonín před vévodou, jenž v hebkém fauteuilu seděl, hledě černého ehtu k němu se lisajícím.

"Jak je v Ratibořicích?"

"Vše se výborně daří, Výsosti, a doufám, že slavnost bude důstojná."

"Proto jí ale neublížíme, pojedeme-li tam již zítra?"

"Některak, Výsosti."

"Víte-li snad už, proč jsem vás dal povolati?"

"Je mi celkem známo. Vaše Výsost ráčila poněm, aby o návrhu, který jsem již připravil, aby mohl vládné být předložen, znova bylo jednáno."

Vévoda odvrátil od tajemníka skoro rozpačité zrak.

"Ano, tak jest, o tak důležitou věc třeba důkladně uvažovat. Dá to starosti."

"Kdyby Vaše Výsost ráčila, možno tu záležitost zatím odložit," nabízel ochotně Hlasivec, dychtivě očekávaje jakou odpověď odbrzl.

"Ne, ne, pojednáme dnes, at je úplně po starosti."

Nastalo mlčení. Hlasivec byl sklamán. Doufal, že ještě času ziská; zatím donal nabýti důkazů proti Arnoldimu i vrchnímu. Teť poznal, že věvoilova vůle silně je ošerena, že vévodkyně zajisté očekáváje jakou odpověď odbrzl.

"Jděte do zeleného sálu. Ostatní asi čekají."

Hlasivec na okamžik ještě stál, jakoby váhal, jakoby se k něčemu chtěl odhodlati. Když vévoda tážavě naš pohledl, rozhodl se.

"Výsosti, račte mně milostivě ještě několik slov dovoliti."

"Nuže?"

"Vaše Výsost ráčila býti ke mně tak milostivou, a mne vyzvatí, abych vždy mluvil upřímně. Činil jsem tak vždy a ehei tak nyní šinít. Jedná se dnes o návrh, který přízně došel. Vím, však najišto, že má mnoho protivníků, kteří všemožně usilují jej zmařití."

"Direktor," a vévoda se usmál.

"Ano, Výsosti, pan direktor především, jenž všelijakých společníků a pomocníků vyhledává, kteří by mu ku vznešené a mocné ochraně pomohli —"

"Koho myslíte?" tážal se překvapeně vévoda.

"Pan rada Arnoldi."

"Ah!" Zdalo se, že Petr byl nemile dotknut. Vzpomněl si na to, co mu vévodkyně o sečivosti Hlasivcové byla fekla.

"Ráčil jsem milostivě povídkou mou o tom šibalovi, jenž o máš tři-králové v Náchodě zplaval a pak učitelí plášč ukradl, vyslechnout a muš naříditi, abych oznámil, na-jde-li se stopa —"

"Co s tím?"

"Tu stopu, zdá se mi, že jsem našel, a jde at sem na zámek."

Na tváři Petrově jevilu se nomařle překvapení. Hlasivec krátce a sounou zopakoval onu událost, výtáhl z náprsní kapsy italský list, který v učitelově pokojičce byl našel a jal se ho čísti. Na vrchu byla francouzská adresa, z níž bylo čísti:

Eugen Arn...
... ..
Berlin.

Edání ulice neštělnou.

Uvnitř pak stálo italsky:

"V Praze, dne 2. pros. 1799.

Drahý Eugene!

Stáhjete, že máš mnoho mouze a duhů, a obáváš se, že tě do vězení uvřehnou. Divím se tomu, že tvá obvyklá fortuna nyní tobě tak málo svědčí. I nám se nedáří. Ten šlavěk, který byl šibal, opět se usadřvil. Koušně prozradil vše ošed méšoum, a přes všechnu opatřnost stábla politní společnost "u basu diest". Kavárnu náš zavřeli a málo jn zahnopodřeno.

Obchod zecla uvázl. Vrat se raději domů eo nejdříve. Hejtmanovi konečně přišli jsme na stopu, ale ještě ho nemáme. Všek se z toho dá něco vytěžit. Máry obličbil sobě starý gubernální rada, ale Máry si stěžuje, že je lakomý a prezentu neuť tak mnoho. Ostatně šaty mnoho —"

Dále nebylo možno čísti, leč jen tu a tam nějakou slabiku. Podpis byl úplně rozmazán.

"A z toho?"

"Výsost, list je datován v prosimci, v lednu o třech králich byl v Náchodě ten pobuda, jenž se za přibuzného slavného Bendy vydával. Na adrese stojí: Eugen Arn... snadno lze na Arnoldiho dopláti. Ovšem píše se pan rada "Giacomo", ale Eugena na Giacomo zaměnit není těžko. Učitel byl podobnosti pana rady s Bendou tak překvapen, že z počátku měl Arnoldiho za Bendu."

"A proč se nehlásil?"

"Dal se pomásti tím, poněvadž mu řečeno bylo, že pan rada je Vlach. Jmenovaný Benda vypravoval, že byl obnpen na kladských hraničech. Jisto jest, že z Pruska šel. Šel do Prahy, odkudž ten list je datován, a maloval učitelí, že povolán k jakémus vévodovi, jehož jméno Podhájský zapomněl. To bylo v lednu, a potom. Toho času byl jsem ještě v Praze, a zajiště bych se byl dověděl, že přibuzný slavného rodu Bendí je v Praze u některé vrchnosti. Ani mou známí, zpřevíce a hudebnici, kteří toho času v Praze meškali, o žádném Bendovi nevědí. Patřno, že učitel byl obelhán, jako i jméno "Benda" že nepravě bylo. Tento šlavěk byl v Náchodě v bídném, noštrém kabátě; v dubnu byl pan Arnoldi Vaš Výsosti přijat. Tenkrát objevil se poprvé u dvora v hudebním, přešivaném kabátě, patřně z hudebního pláště. Jde mi o to, kde strávil čas před dubnem. Dle jeho vlastního udání byl u člaské společnosti, ale ze zpřevíce a hercu pražských, kteří jsou tu na Náchodě, nikdo se muš nepamntuje."

"Jaké národností byl onen Benda?"

"Čech."

to nějaké znamení. Jeho výsost je zdůru?"

"Dávno již přistrojen."

"Jaké je míry?"

"Byl velmi vesel; on teď je neustále vesel," dodal mrzutě Stieglitz. "Od té doby —" a mávl rukou. — "Zdá se, že na Ratiboře se velmi těší. Připamatoval jsem ho, jak mi věra nařídil, že je dnes jednná o tom vašem návrhu. Zamračil se a tuze ho to netěšilo."

"Tak!" tážal se veselé Hlasivec, jenž naděje zavřít, že věvoila Petr, dnes do konferencí ehuť nemaje, ji odložil. Co dělá Jeho Výsost?"

"Krnul ehty." —

"Je poněkud záhy, ale proto přece, prosím, ohlaste mne."

Za chvíli na to stannl Antonín před vévodou, jenž v hebkém fauteuilu seděl, hledě černého ehtu k němu se lisajícím.

"Jak je v Ratibořicích?"

"Vše se výborně daří, Výsosti, a doufám, že slavnost bude důstojná."

"Proto jí ale neublížíme, pojedeme-li tam již zítra?"

"Některak, Výsosti."

"Víte-li snad už, proč jsem vás dal povolati?"

"Je mi celkem známo. Vaše Výsost ráčila poněm, aby o návrhu, který jsem již pripravil, aby mohl vládné být předložen, znova bylo jednáno."

Vévoda odvrátil od tajemníka skoro rozpačité zrak.

"Ano, tak jest, o tak důležitou věc třeba důkladně uvažovat. Dá to starosti."

"Kdyby Vaše Výsost ráčila, možno tu záležitost zatím odložit," nabízel ochotně Hlasivec, dychtivě očekávaje jakou odpověď odbrzl.

"Ne, ne, pojednáme dnes, at je úplně po starosti."

Nastalo mlčení. Hlasivec byl sklamán. Doufal, že ještě času ziská; zatím donal nabýti důkazů proti Arnoldimu i vrchnímu. Teť poznal, že věvoilova vůle silně je ošerena, že vévodkyně zajisté očekáváje jakou odpověď odbrzl.

"Jděte do zeleného sálu. Ostatní asi čekají."

Hlasivec na okam